

«Η Φωνή του Γ1»

Σχολική Εφημερίδα του 2ου Γυμνασίου Σπάρτης

Γράφουν οι μαθητές του Γ1:
Αλεξανδράκη Κατερίνα,
Αναγνωστοπούλου Μαριάνθη,
Αρβανίτη Παναγιώτα, Βαρυπάτης
Θανάσης, Βλαχοκωνσταντής
Παναγιώτης, Γεωργιέβ Γκεόργκι,
Γεωργοπούλου Δήμητρα,
Γιαννοπούλου Ελένη, Γκουτέλα
Κωνσταντίνα, , Καλομοίρης
Παρασκευάς

Οι ιδέες, οι σκέψεις, οι δράσεις και η ενημέρωση των μαθητών του σχολείου μας, που συντέθηκαν με πολύ μεράκι και ζήλο για να σας ευαισθητοποιήσουν, να σας ενημερώσουν και να σας ψυχαγωγήσουν! Ευχόμαστε να την απολαύσετε όσο εμείς!

Επιμέλεια: Νικητοπούλου Ζαχαρούλα, Φιλόλογος Ειδικής Αγωγής

ΜΑΘΕΤΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ!!!

Προτείνουμε:

**Michael
Schumacher: Μια
ζωή... βγαλμένη
από ταινία!** σελ.10

**Make us dream: Το
όνειρο γίνεται
πραγματικότητα!**
σελ.7

**No time to die... Ο
πράκτορας 007
ξαναχτυπά!** σελ. 9

**Rock n' roll, μια
μουσική που... αντέχει
στον χρόνο!** σελ.12

28η Οκτωβρίου: Οι μνήμες του παρελθόντος ζωντάνεψαν...

Η ιστορία και οι αγώνες του τόπου μας μέσα από τα δικά μας μάτια!

Τα νέα δεδομένα στην μετά... covid εποχή για τις επετείους μας!

Η ιστορία μέσα από αληθινές συνεντεύξεις των δικών μας ανθρώπων... σελ. 2

**Αποστολή...
ΚΑΤΑΛΗΨΗ!** Κρατάει
χρόνια
αυτή η κολόνα... σελ. 5

**Παγκόσμια ημέρα λευκού
μπαστουνιού:**
Ανακαλύψτε τη μαζί μας! σελ.6

Σώστε μια ψυχή... Αδέσποτα ζώα σελ.13

28η Οκτωβρίου: Οι μνήμες του παρελθόντος ζωντάνεψαν....

Η ιστορία και οι αγώνες του τόπου μας

28η Οκτωβρίου 1940. Μια πολύ σημαντική γιορτή για την Ελλάδα και τους Έλληνες. Το πρωί εκείνης της ημέρας ο Ιωάννης Μεταξάς λαμβάνει ένα τηλεσίγγραφο από τον Ιταλό πρέσβη, για να παραδώσει την χώρα του. Αυτός φυσικά αρνείται στις ιταλικές αξιώσεις που περιείχε το τηλεσίγγραφο και από τότε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ξεσπά και η ιστορία των αιμόνηστων στρατιωτών ξεκινά να γράφεται.

Πάνω στα βουνά της Πίνδου ρίχνονται οι μεγαλύτερες μάχες ανάμεσα σε δύο ασύγκριτα στρατεύματα. Ένα πολυάριθμο ιταλικό στρατεύματος έναντι ενός μικρού ελληνικού. Κατά τη διάρκεια αυτής της μάχης σημαντική ήταν και η βοήθεια των γύρω χωριών. Πολλοί στρατιώτες έχασαν τη ζωή τους, αλλά η Ελλάδα σε εκείνη τη μάχη δικαιώθηκε. Τα ιταλικά στρατεύματα υποχώρησαν, πράγμα που σήμαινε τη νίκη των Ελλήνων. Αυτή η μάχη ήταν η πρώτη, όχι, όμως, η μοναδική. Σε όλη την Ελλάδα, παρακτία και παραθαλάσσια δίνονται μάχες υπεράσπισης και δίψας για ελευθερία. Οι περισσότερες από αυτές ήταν νικηφόρες, αλλά ακόμη και οι ήττες δεν μπορούν να διαγραφούν από το μυαλό μας. Κάθε χρόνο στη χώρα μας η μέρα αυτή θεωρείται η επίσημη εθνική μας εορτή. Ωστόσο, τη γιορτάζουν ακόμα η Κύπρος αλλά και πολλές ελληνικές κοινότητες ανά τον κόσμο. Γιορτές, παρελάσεις και εκδηλώσεις είναι κάποιες από τις δράσεις που γίνονται για να τιμήσουμε τη μνήμη αυτών των αγωνιστών.

Τα νέα δεδομένα στην μετά... covid εποχή για τις επετείους μας!

Το 2020 η κατάσταση διαφοροποιήθηκε! Ένας ιός παγκοσμίου εμβέλειας, ο κορονοϊός, ανέτρεψε τις ζωές όλων μας με συνέπεια τα δύο προηγούμενα χρόνια να μην πραγματοποιηθεί καμία δράση.

Ας έρθουμε, όμως, στο σήμερα! Το 2021! Με μεγάλη μας χαρά επιστρέψαμε στην κανονικότητά μας με τις παρελάσεις, τους χορούς και τις σχολικές γιορτές να πραγματοποιούνται ξανά και οι παλιοί, καλοί εορτασμοί να ξανανιώνουν μετά από μια χρονιά «αποχής». Υπήρξαν, φυσικά κάποιες αλλαγές λόγω συνθηκών, καθώς η διάρκεια των παρελάσεων ήταν μικρότερη της μιας ώρας, χόρεψαν ορισμένα μόνο σχολεία (κι αυτά έπειτα από κλήρωση) και η σχολική γιορτή έγινε ανά τμήμα. Παρ' όλα αυτά το χαρήκαμε όλοι, περάσαμε πολύ ωραία που επιτέλους μετά από τόσο καιρό παρελάσαμε, χορέψαμε, συνεργαστήκαμε και τιμήσαμε την Ελλάδα και τους ήρωες του 1940.

Φωτογραφίες από τη σχολική γιορτή του τμήματος

με υπεύθυνη την κ. Λιανού Γεωργία

Η ιστορία μέσα από αληθινές συνεντεύξεις των δικών μας ανθρώπων...

Όλα τα περιστατικά του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου συνέβησαν δίπλα μας και πολλοί από τους δικούς μας ανθρώπους έχουν ακόμα νωπές στο μυαλό τις μνήμες του παρελθόντος! Εμείς... συγκεντρώσαμε συνεντεύξεις από δικούς μας εν ζωή ανθρώπους και σας τις παρουσιάζουμε έτσι όπως εκείνοι μας τις διηγήθηκαν!

Απολαύστε τες!

-Γιαγιά, πόσων χρονών ήσουν όταν άρχισες να ζεις υπό την δύσκολη κατοχή;

-Ήμουν το 4ο παιδί της οικογένειας και από την γέννησή μου είχα μπει στο κλίμα του σκληρού αυτού πολέμου. Εγώ και τα 3 μεγαλύτερα αδέρφια μου, ζούσαμε με τη μητέρα, γιαγιά και παππού μας σε ένα μεγάλο σπίτι με πολλά ζώα.

-Πώς τα καταφέρατε και επιβιώσατε εν καιρώ πείνας;

-Τα πράγματα ήταν πάρα πού δύσκολα για μια 7μελή οικογένεια. Αρχικά η μητέρα μου, Χριστίνα, θα έπρεπε να μαγειρέψει για τους ηλικιωμένους και για τα 4 παιδιά με τις ελάχιστες προμήθειες που είχαμε. Για καλή μας τύχη με κάποιες οικονομίες και με τη βοήθεια της περιουσίας μας σε χωράφια τα βγάζαμε πέρα. Το φαγητό και τα ρούχα μας δεν έλειπαν ποτέ. Βέβαια, για να διατηρηθεί η σχέση των μελών της οικογένειας χρειάστηκε υπομονή, αγάπη, θαλπωρή και κουράγιο.

-Πώς ήταν η ζωή με την άφιξη των Γερμανών και των Ιταλών στο χωριό;

Από τη μέρα που μπήκαν στη Σκούρα δεν πείραξαν κανέναν. Εντολές εκτελούσαν, δεν ήταν κακοί άνθρωποι. Θυμάμαι που είχαμε φιλοξενήσει κάποτε δύο Ιταλούς στρατιώτες που με το ζόρι ζούσαν. Άπλυτοι, αζύριστοι, γεμάτοι ψείρες, χτύπησαν με δύναμη μια μέρα του Νοέμβρη την πόρτα του σπιτικού μας. Η μητέρα μου αρχικά φοβισμένη, συνεννοήθηκε με τους φαντάρους και συμφώνησαν για ομαλή συμβίωση. Μετά από κάποιο καιρό, αφού είχαμε κολλήσει όλοι ψείρες αναγκάστηκαν να φύγουν. Ακόμα θυμάμαι την ταλαιπωρία της μαμάς μου με το χτένι, για να μας βγάλει τα έντομα από τα μαλλιά. Ακόμη το μυαλό μου δεν εγκαταλείπει η σκέψη του Γερμανού γιατρού. Ο άνδρας αυτός ήρθε στην Ελλάδα ως στρατιωτικός γιατρός και η τύχη του τον έφερε εδώ. Μια μέρα, λοιπόν, όπως παίζαμε στον κήπο, ο γάιδαρος μας με δάγκωσε... Τρομοκρατημένη η μαμά μου με πήγε στο σπίτι του κι εκείνος γεμάτος χαρά με περιέθαλψε και μου είπε να προσέχω.

Συνέντευξη από την 80 ετών πλέον συνονόματη γιαγιά της μαθήτριας, Γεωργοπούλου Δήμητρας, για τη ζωή στη διάρκεια του πολέμου. Η αφήγηση ξεκινάει το Νοέμβρη του '41, στο χωριό της Σκούρας, καθώς τότε γεννήθηκε η γιαγιά.

"Όταν άρχισε ο πόλεμος ήμουν 7 χρονών. Θυμάμαι το μέτωπο έπεσε και η μαμά μου άρχισε αμέσως να φτιάχνει το καλυβάκι μας στο χτήμα μας, τον 'Γύψο'. Δεν καταλάβαινα γιατί. Μια μέρα μου δίνει ψωμί και πατάτες και μου ζήτησε να πάω το ψωμί στο καλύβι χωρίς να με δει κανείς. Από τότε και για κάθε μέρα για έναν χρόνο πήγαινα εκεί. Εκεί η μάνα μου έκρυβε αξιωματικούς και αντάρτες. Πολλές φορές οι Γερμανοί με έλεγχαν και η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά που έλεγες πως θα την ακούσουν. Κάποια στιγμή έφυγαν και πήγαν στο αντάρτικο οι μισοί και οι υπόλοιποι στο Κάιρο. Ύστερα έφυγαν και οι Γερμανοί από το χωριό, αλλά άρχισε ο εμφύλιος. Η αποστολή μου δεν είχε σταματήσει. "

Συνέντευξη από τον παππού Νίκο. Παππού της μαθήτριας Γιαννοπούλου Ελένης, με καταγωγή από τον Θεολόγο.

"Άνοιξη του '42. Θυμάμαι τις καμπάνες των εκκλησιών να χτυπούν δίνοντάς μας το σήμα να κρυφτούμε. Εμείς είχαμε έναν λόγο παραπάνω. Ο αδερφός μου ήταν στρατιωτικός και αν τον έβρισκαν οι Ιταλοί θα τον σκότωναν αμέσως. Όλα τα αδέρφια κλειστήκαμε στο κελάρι. Ακούσαμε πυροβολισμούς και οι καρδιές μας χτυπούσαν τόσο δυνατά από το άγχος, που έλεγες ότι θα τις ακούσουν και θα μας βρουν. Η μάνα μου τότε μας είπε να πάμε να βγάλουμε παστό και ψωμί και αυγά και ότι άλλο μας είχε απομείνει από προμήθειες. Άναψε τον ξυλόφουρνο και μαγείρευε λες και γινόταν γλέντι. Είχε καιρό

το σπίτι μας να μυρίσει τόσο ωραία. Φωνάζει τους Ιταλούς που ήταν στο δίπλα σπίτι και έκαναν έλεγχο. Καθίσαμε όλοι μαζί και φάγαμε. Ήρθαν και οι γείτονες και θαρρείς πως δε γινόταν πόλεμος. Το απογευματάκι οι Ιταλοί έφυγαν αφού μας χαιρέτησαν. Δεν ήρθαν ξανά στο χωριό.

Συνέντευξη από την γιαγιά Ελένη. Γιαγιά της μαθήτριας Γιαννοπούλου Ελένης,
με καταγωγή από Αγόριανη.

Από τους μαθητές: Αλεξανδράκη Κατερίνα, Αναγνωστοπούλου Μαριάνθη, Βλαχοκωνσταντή Παναγιώτη, Γεωργοπούλου Δήμητρα και Γιαννοπούλου Ελένη

Αποστολή... ΚΑΤΑΛΗΨΗ! Κρατάει χρόνια αυτή η κολόνια...

Καταλήψεις... ένα θέμα που απασχολεί όλους. Μαθητές, καθηγητές, γονείς... Ένα θέμα που για τα σημερινά δεδομένα για τους μαθητές είναι ίσως ένα παιχνίδι; Ίσως κάτι το οποίο όντως μπορεί να ωφελήσει; Συνήθως γίνονται στην αρχή της χρονιάς.

Κατάληψη... αυτή την λέξη όταν την ακούω μου έρχεται στο μυαλό κάτι επαναστατικό, κάτι το διαφορετικό... τουλάχιστον για το παρελθόν.

Έλα τώρα... Κατάληψη... μια λέξη που περνά από το μυαλό των μαθητών τελείως διαφορετικά. Κάποιοι μαθητές το βλέπουν σαν ένα παιχνίδι και κάποιοι άλλοι σαν κάτι το οποίο πραγματικά μπορεί να ωφελήσει. Το θέμα, όμως, είναι... Μπορεί πραγματικά;; Σίγουρα δε νομίζω να μην υπάρχουν άλλοι τρόποι για να λυθούν κάποια "προβλήματα" που μπορεί να υπάρχουν σε οποιοδήποτε σχολείο. Μια συνέλευση μαθητών ή ακόμα και καθηγητών, κάποιο συμβούλιο ή ακόμα και μια συνέλευση γονέων και κηδεμόνων.

Αλλά εσείς τι πιστεύετε; Δε νομίζετε ότι για να γίνει κάποια κατάληψη πρέπει να προβλήματα να είναι ή άλυτα ή απλά πολύ σοβαρά ή να μην περνούν από το χέρι του διευθυντή; Εμείς πάντως αυτό πιστεύουμε.

Για να δούμε, όμως, αν η κατάληψη είναι ένας τρόπος που μπορεί να πάρει τη θέση κάποιας συνέλευσης ή συμβουλίου. Δεν ξέρουμε. Ίσως όχι... ίσως ναι. Αλλά μπορεί κάπως να σταματήσει;

Θέλουμε να πούμε... εντάξει! Μπορεί να υπάρχουν όντως προβλήματα που επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό σε όλους τους τομείς, αλλά οι μαθητές, γιατί να σκεφτούν την κατάληψη ως μια λύση και όχι μια συνέλευση; Γιατί οι μαθητές αν είναι να κάνουν κάτι το κάνουν μέσω κατάληψης και όχι μέσω κάποιων από των παραπάνω λύσεων; Μήπως πραγματικά μια λέξη σαν την κατάληψη οι μαθητές την σκέφτονται σαν παιχνίδι και κατά συνέπεια χάνουμε όλοι εκδρομές, γιορτές, περιπάτους...;

Αξίζει, ωστόσο, να σημειώσουμε το εξής. Είναι γνωστό πως πάντα οι νέοι στο άκουσμα της κατάληψης χείρονταν και την προτιμούσαν. Είτε υπήρχε λόγος είτε όχι. Φέτος, όμως, λόγω του covid οι απόψεις των παιδιών αλλάζουν ολοένα και περισσότερο, καθώς αν γινόταν κατάληψη τα παιδιά θα αναγκάζονταν να κάνουν μάθημα μέσω webex για να μην πάρουν απουσίες και θα έμεναν περισσότερο καιρό μακριά από τους φίλους τους.

Από τους μαθητές Μαριάνθη Αναγνωστοπούλου, Κωνσταντίνα Γκουτέλα

και Πάρη Καλομοίρη

Παγκόσμια ημέρα λευκού μαστουνιού:

Ανακαλύψτε τη μαζί μας!

Υπάρχει μια μέρα, που έχει καθιερωθεί για να γιορτάζουμε το «Λευκό Μπαστούνι» κι αυτή είναι η 15^η Οκτωβρίου. Πρόκειται για ένα τεχνικό βοήθημα που χρησιμοποιούν τα άτομα που έχουν χάσει την όρασή τους για να κινηθούν με άνεση, ανεξαρτησία και ασφάλεια, αλλά χάρη σε αυτό καταλαβαίνουμε και οι υπόλοιποι ότι ο περαστικός είναι τυφλός.

Παραμονή αυτής της ημέρας ο κ. Γιαννουλέας σε συνεργασία με τις κυρίες Ζέρβα και Νικητοπούλου, αφιέρωσαν μια διδακτική ώρα προκειμένου να μπούμε κι εμείς στον κόσμο των ατόμων αυτών και να νιώσουμε τις δυσκολίες που βιώνουν. Έτσι, μας έδεσαν τα μάτια και με ένα μπαστούνι προσπαθήσαμε να περπατήσουμε, ενώ μας έβαζαν εμπόδια τα οποία δεν γνωρίζαμε.

Αν και είμαστε από τους ανθρώπους που δεν έχουμε πρόβλημα με την όραση μάς ήταν αρκετά δύσκολο και ανοίγαμε τα μάτια μας κάπου κάπου. Απορούμε ακόμα πώς αισθάνονται οι άνθρωποι που έχουν χάσει το φως τους.

Κλείνοντας, πρέπει να αναφέρουμε πως υπάρχουν κι άλλοι τρόποι για να κινηθεί ένα τυφλό άτομο, όπως ειδικά εκπαιδευμένα σκυλιά που καθοδηγούν τους ανθρώπους αυτούς. Επίσης, θα έχετε δει πολλές φορές στα πεζοδρόμια πως υπάρχουν ειδικά πλακάκια που αποτελούν οδηγό.

Αν ποτέ συναντήσουμε έναν τυφλό αξίζει να γνωρίζουμε πως ο ιδανικός τρόπος να τον βοηθήσουμε είναι να τον αφήσουμε να μας κρατά αυτός αγκαζέ από το χέρι!!!!!!!

Φωτογραφίες από τη δράση που πραγματοποιήθηκε στο σχολείο μας

Από τους μαθητές Κωνσταντίνα Γκουτέλα, Γεωργίεβ Γκεόργκι

Σας προτείνουμε να δείτε, να ακούσετε, να δράσετε.....

Make us dream: Steven Gerrard

Το όνειρο γίνεται πραγματικότητα!

Πιθανώς, οι περισσότεροι δεν έχουν ακουστά αυτό το δημιούργημα του Σαμ Μπλερ. Πρόκειται για μια ταινία που μπορεί να εντυπωσιάσει και να συγκινήσει τόσο φίλους του ποδοσφαίρου όσο και άτομα που δεν ασχολούνται ιδιαίτερα με τον «Βασιλιά των Σπορ».

Ο τρόπος που διεξάγεται η ταινία δεν είναι καθόλου κουραστικός σε αντίθεση με άλλα ντοκιμαντέρ. Οι συνεντεύξεις είναι λίγες και παρουσιάζονται διακριτικά. Η αφήγηση συνδυάζεται υπέροχα με τις σκηνές που προβάλλονται. Η μουσική είναι το στοιχείο

που ολοκληρώνει τη ταινία και κάνει τα συναισθήματα των θεατών ακόμα πιο έντονα. Επιπλέον, οι στιγμές που δείχνει ποδοσφαιρικούς αγώνες δεν είναι λίγες, αλλά οι σκέψεις του πρωταγωνιστή Στίβεν Τζέραρντ, κυρίως, και των υπόλοιπων ανθρώπων εντός γηπέδου, δευτερευόντως, «τραβάνε» το ενδιαφέρον των θεατών.

Όσον αφορά τη πλοκή, τα λόγια είναι περιττά. Τα γεγονότα συναρπαστικά και η σειρά με την οποία παρουσιάζονται δεν είναι καθόλου περίπλοκη. Η ταινία ξεκινάει δείχνοντας τον Τζέραρντ όπως είναι εκείνη τη χρονική στιγμή (δηλαδή, στην τελευταία χρονιά της καριέρας του) και με την αφορμή ότι βλέπει έναν αγώνα στον οποίο είχε συμμετάσχει όταν έπαιζε στη Λίβερπουλ... αρχίζει η ταινία. Μπορούμε να δούμε τη ζωή του από τη παιδική του ηλικία. Ιδιαίτερα συγκινητική είναι η στιγμή που κατακτάει τον πρώτο του τίτλο με τους «Κόκκινους». Ο θεατής μπορεί να νιώσει τον κόπο που καταβάλλει αυτός ο παίχτης. Η αφοσίωση του στην ομάδα της πόλης του είναι αξιοσημείωτη. Όμως στη ταινία αυτή υπάρχει και η άλλη πλευρά. Οι τραυματισμοί που φέρνουν τον Τζέραρντ μέχρι το σημείο να κυκλοφορεί πατερίτσες για ένα χρονικό διάστημα, και η ψυχολογική πίεση του αρχηγού μιας ιστορικής ομάδας, τον οδηγούν σε ένα βήμα πριν την απόσυρση από την ενεργό δράση. Η στήριξη από την οικογένεια του θα παίξει καθοριστικό ρόλο στο να επιστρέψει στη Λίβερπουλ. Έτσι με ταλαντούχους και νεαρούς συμπαίκτες, όπως ο Στέρλινγκ, ο Κουτίνιο, ο Στάρντζ, ο Σάκο κ.α. θα διεκδικήσουν τον πολυπόθητο τίτλο που όλες οι ομάδες της Αγγλίας θέλουν να αποκτήσουν, τη Πρέμιερ Λιγκ, τον μόνο τίτλο που λείπει από τη τροπαιοθήκη του πρωταγωνιστή.

Ανεξάρτητα από το τέλος, το οποίο δεν αντιπροσωπεύει τον όρο «Happy end» , μπορούμε να δούμε την καριέρα αυτού του αθλητή και την αγάπη που είχε για την ομάδα του. Ο ίδιος είχε πει: «Ήταν μεγάλο προνόμιο για μένα να αντιπροσωπεύω (τη Λιβερπουλ) σαν παίχτης και σαν αρχηγός, λάτρεψα κάθε δευτερόλεπτο». Η προσπάθεια, η επιμονή και η υπομονή αυτού του ανθρώπου πρέπει να είναι παράδειγμα προς μίμηση για όλους, όχι μόνο για όσους θέλουν να ασχοληθούν με τον αθλητισμό. Άλλωστε, το ποδόσφαιρο δεν έχει να κάνει μόνο με το «σε ποια ομάδα παίζεις», αλλά με το να αντιμετωπίζεις οτιδήποτε έρχεται στο δρόμο σου.

Από τους μαθητές Θανάση Βαρυπάτη, Γκεόργκι Γεωργίεβ

No time to die... Ο πράκτορας 007 ξαναχτυπά!

NO TIME TO DIE

Η τελευταία ταινία του 007. Μία ταινία που έρχεται να αλλάξει τα έως τώρα στερεότυπα που είχαμε σχηματίσει για αυτόν. Θα δείξει έναν χαρακτήρα γεμάτο αδυναμίες και όχι τον γυναικά, αδίστακτο πράκτορα.

Πριν από πολλά χρόνια ο Safin, θέλοντας να πάρει εκδίκηση για τον χαμό της οικογένειάς του, επισκέπτεται το σπίτι του White με σκοπό να τον σκοτώσει. Εκείνος λείπει και στη θέση του σκοτώνει τη γυναίκα του αλλά τελευταία στιγμή σώζει τη ζωή της κόρης του Madeleine.

Στο παρόν, μετά από γεγονότα που έλαβαν χώρα στην Ιταλία ο Bond θεωρεί ότι η Madeleine ήταν εκείνη που τον πρόδωσε και την εγκαταλείπει.

Πέντε χρόνια μετά ένας επιστήμονας που δούλευε πάνω στο καταστροφικό όπλο Ηρακλής απαγάγεται. Το όπλο αυτό είχε τη δυνατότητα να σκοτώσει μαζικά όσους είχαν το ίδιο DNA.

Ο Bond έχει αποσυρθεί και ζει γαλήνια στη Τζαμάικα μέχρι που ο παλιός του φίλος Felixέρχεται να ζητήσει βοήθεια. Μετά από πολλά δέχεται και φεύγει για την Κούβα. Διεισδύει σε μία συνάντηση μελών της spectreόπου με τη βοήθεια ενός βιονικού ματιού στόχος του Ηρακλή ήταν ο ίδιος ο Bond. Ο επιστήμονας όμως υπό την άγνοια των απαγωγέων του είχε επαναπρογραμματίσει το φονικό όπλο με αποτέλεσμα να σκοτώσει τα μέλη της οργάνωσης.

Εντομεταξύ ο Safinβρίσκει την Madeleineκαι την αναγκάζει να μολυνθεί με ένα υγρό από τον Ηρακλή που στόχο είχε τον κατάδικο Blofeld. Η Madeleine συναντάει τον Bond και πριν φύγει τον ακουμπάει ώστε να έχει και εκείνος τα νανορομποτ. Ο Blofeld αποκαλύπτει στον Bond ότι εκείνος ήταν πίσω από την έκρηξη στην Ιταλία και ο Bond τον σκοτώνει αφού έχει τα νανορομποτ που προορίζονταν για τον Blofeld.

Επισκέπτεται τη Madeleine στο παιδικό της σπίτι και μαθαίνει ότι έχει μία 5χρονη κόρη που ισχυρίζεται ότι δεν είναι δικιά του. Του αποκαλύπτει σημαντικές πληροφορίες για τον Safin και τώρα πρέπει να προλάβει να καταστρέψει το πανούργο σχέδιό του. Ο Safin αιχμαλωτίζει Madeleine και την κόρη της και τις πηγαίνει στο νησί του κάπου ανάμεσα στην Ιαπωνία και τη Ρωσία. Σε αυτό το νησί παράγεται μαζικά ο Ηρακλής και αν ολοκληρωθεί η διαδικασία ολόκληρες ομάδες πληθυσμού θα εξαφανιστούν.

Θα καταφέρει άραγε ο Bond να σταματήσει τον Safin, να ελευθερώσει την αγαπημένη του Madeleine και την κόρη της, αλλά και να σώσει και τον ίδιο του τον εαυτό;

Από τις μαθήτριες Αλεξανδράκη Κατερίνα και Ενήνη Γιαννοπούλου

Michael Schumacher: Μια ζωή... βγαλμένη από ταινία!

Michael Schumacher... Πόσες σκέψεις και ερωτήματα περιστρέφονται γύρω από αυτό το πολύ διάσημο όνομα; Ένα συγκλονιστικό ντοκιμαντέρ για τη ζωή ενός αδυσώπητου μαχητή, οικογενειάρχη, τέλειου επαγγελματία. Ο τρανός Michael έγινε γνωστός μέσα από τον μηχανοκίνητο αθλητισμό.

Από τη μια πλευρά οι αθλητικές επιτυχίες, τα δύσκολα παιδικά χρόνια γεμάτα στερήσεις, ο χαμός του ειδώλου του, το πρώτο πρωτάθλημα. Έπειτα η καινούργια ομάδα, το χτίσιμο μιας αυτοκρατορίας.

Από την άλλη ο ευαίσθητος οικογενειάρχης, ο άνθρωπος πίσω από τον μύθο. Ο σύζυγος, ο πατέρας, ο γιος, ο αδερφός.

Μέσα από συνεντεύξεις αντιπάλων, teammates, συνεργατών του μαθαίνουμε για έναν άνθρωπο που δούλευε ασταμάτητα και που θα έκανε τα πάντα για την οικογένειά του.

Μετά παίρνουν σειρά οι συνεντεύξεις της οικογένειας που πραγματικά συγκινούν. Μέχρι και σήμερα κάνουν τα πάντα για να βελτιωθεί η κατάστασή του ενώ παράλληλα προσπαθούν να συνεχίσουν τις ζωές τους και να τον κάνουν περήφανο. Όπως δήλωσε και η σύζυγός του Corina: «Είναι αλλιώς, όμως είναι εδώ».

Michael Schumacher: Ένας θρύλος που άφησε ιστορία. Είναι γερμανικής καταγωγής και γεννήθηκε στις 3 Ιανουαρίου 1969 στην Γερμανία.

Ο Michael γεννήθηκε σε μια φτωχή οικογένεια, όμως, αυτό δε τον έκανε να σταματήσει να κυνηγά τα όνειρά του και να πιστεύει στο καλύτερο. Ξεκινώντας cart στην ηλικία των τεσσάρων δεν έχει ούτε τα απαραίτητα λάστιχα και όπως φαίνεται χρησιμοποιεί κάποια χρησιμοποιημένα λάστιχα άλλων. Στους αγώνες έβγαινε σχεδόν πάντα πρώτος. Αυτό δε τον πτοεί και μετά από γερμανικά πρωταθλήματα κατακτά το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα το 1987. Την επόμενη χρονιά κάνει άλμα αλλαγής πρωταθλήματος σε Koening. Μετά από χρόνια σε πρωτάθλημα στη Γερμανία "μπαίνει" επιτέλους το 1991 στη Formula 1 και αγωνίζεται για την ομάδα της Jordan, κάνοντας την ομάδα να πετάει. Μια χρονιά όχι πολύ καλή για αυτόν. Τις επόμενες 2 χρονιές τα πράγματα αλλάζουν προς το καλύτερο. Το 1994 κατακτά το πρώτο του παγκόσμιο πρωτάθλημα με την ομάδα της Benetton ύστερα από ένα γεγονός που τον σημάδεψε και αυτό ήταν ο θάνατος του Ayrton Senna. Αυτή η επιτυχία του συνεχίζεται και το 1995. Το 1996 του γίνεται πρόταση από τη Ferrari την οποία και αποδέχεται. Μετά από 3 χρόνια σχετικά καλών επιδόσεων ο Michael επιστρέφει ξανά στην κορυφή το 2000. Αυτή τη φορά κερδίζοντας 5 συνεχόμενα παγκόσμια πρωταθλήματα. Το 2006 ανακοινώνει την απόσυρσή του, όμως, αυτό δεν διαρκεί για πολύ αφού το 2010 επιστρέφει πάλι στην ενεργό δράση έως το 2012. Αυτή την φορά σύμμαχός του είναι το μονοθέσιο της Mercedes. Οι επιδόσεις του δεν ήταν καλές. Τον Οκτώβριο του 2012 η οριστική απόσυρσή του είναι γεγονός.

Όλη η επιτυχία του "χάνει" το κόστος της τον Δεκέμβριο του 2013, όπου η τύχη δεν ήταν με το μέρος του και ο Michael τραυματίζεται σοβαρά κάνοντας σκι στις Γαλλικές Άλπεις. Άμεση βοήθεια του παρέχεται αλλά δεν είναι αρκετή. Τα τραύματά του ήταν τόσο σοβαρά, που οι γιατροί τον έβαλαν σε τεχνητό κώμα. Τον Ιούνιο του 2014 ανακοινώνεται ότι ο ίδιος έχει βγει από το τεχνητό κώμα, όπως επίσης και ότι μεταφέρεται σε ένα άγνωστο μέρος για αποθεραπεία. Από τότε λόγω της επιθυμίας της οικογένειάς του, οι πληροφορίες της υγείας του που έχουμε γι' αυτόν είναι ελάχιστες. Ο γιος του, Μικ, ακολουθεί τα χνάρια του μπαμπά του κι ελπίζει να τον κάνει περήφανο μια μέρα.

Από τους μαθητές Αλεξανδράκη Κατερίνα, Βλαχοκωνσταντή Παναγιώτη, Γεωργοπούλου Δήμητρα και Γιαννοπούλου

Rock n' roll, μια μουσική που... αντέχει στον χρόνο!

Η ροκ μουσική προέκυψε από την εξέλιξη του Rock and roll και σαν είδος, εκτός από το γεγονός ότι είναι πολύ γνωστό και παίζει μεγάλο ρόλο στο εναλλακτικό στυλ. Έχει, όμως, και πολλά παρακλάδια. Ωστόσο, θέλουμε να σας παρουσιάσουμε τη rock ως σύνολο.

Πρωτοεμφανίστηκε στην Αμερική το 1950, είχε ως βάση την τεχνοτροπία του Rhythm and Blues και τον ρυθμό του Rock and roll. Συνεισφορά στο πρώτο άκουσμα της ροκ είχε και η country music.

Η ροκ επηρεάζεται από την μουσική που είναι δημοφιλής ανά εποχή (γι' αυτό και υπάρχουν τόσα παρακλάδια) όμως επηρεάζει και η ίδια άλλα είδη μουσικής. Για παράδειγμα τη δεκαετία του '60 η Folk μουσική (παραδοσιακή) επηρέασε την ροκ και την ίδια στιγμή επηρεάστηκε από αυτή κι έτσι δημιουργήθηκε το Folk rock.

Παράλληλα γίνεται πιο γνωστό το μπλουζ ροκ που δίνει περισσότερη έμφαση στην ηλεκτρική κιθάρα και τις μπλουζ ρίζες της. Έπειτα, την ίδια χρονιά κάνει την εμφάνισή του το ψυχεδελικό ροκ που συμπεριλαμβάνει στοιχεία ανατολικής μουσικής. Αργότερα, μουσικοί ροκ και τζαζ δημιούργησαν το μείγμα που έγινε γνωστό ως τζαζ ροκ φιουζιον.

Την δεκαετία του '70 η ροκ υποσκελίστηκε από την επικράτηση της Disco που ήταν ένα μείγμα Soul, Funk λάτιν μουσικής, τα οποία την επηρέασαν.

Παράλληλα δημιουργούνται επιπλέον είδη ροκ: το soft rock, progressive rock, punk και heavy metal.

Τελικώς, το 1980 και 1990 εμφανίζεται το surface to hard rock και το εναλλακτικό (alternative) rock, όπως και εισάγεται το grungr, indie και μπριτ ποπ και ροκ.

Από την μαθήτριά Αρβανίτη Παναγιώτα

Σώστε μια ψυχή... Αδέσποτα ζώα

Η παγκόσμια ημέρα των ζώων προέρχεται από τον Χάινριχ Τσίμερμαν. Η πρώτη εκδήλωση γιορτάστηκε για πρώτη φορά στις 4 Οκτωβρίου 1929, στην οποία παρευρέθηκαν πάνω από 5000 άτομα. Στόχος της γιορτής αυτής είναι να ενώσει το κίνημα καλής διαβίωσης των ζώων κινητοποιώντας το σε παγκόσμια δύναμη για να γίνει ο κόσμος ένα καλύτερο μέρος για όλα τα ζώα.

Τα ζώα, όπως και ο άνθρωπος νιώθουν και αισθάνονται. Το περιβάλλον τους, την αγάπη από τον άλλο, την απειλή, την απόρριψη. Κάποια από αυτά, όπως ο σκύλος, χαρακτηρίζεται από πολλούς ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου. Μερικές φορές, όμως, αυτή η φιλία μεταξύ ανθρώπων και ζώων χαλάει και "χάνεται". Ιδιοκτήτες αφήνουν τα κατοικίδια τους στο πιο επικίνδυνο μέρος... στο δρόμο. Εκεί οι συνθήκες διαβίωσης των ζώων δεν είναι σε κανένα επίπεδο ίδιες με ότι έχουν συνηθίσει. Κρύο αντί για ένα ζεστό σπίτι, απειλή και κίνδυνος αντί φροντίδας. Τα ζώα πλέον έχουν περισσότερες πιθανότητες να σκοτωθούν από ένα άλλο ζώο ή από ένα αυτοκίνητο, πράγμα που θα ήταν σχεδόν απίθανο αν βρισκόταν μέσα στην αγκαλιά του αφεντικού του στο σπίτι του. Τα ζώα ακόμα ζουν σε άθλιες συνθήκες χωρίς στέγη, χωρίς φαγητό, ακόμη και χωρίς νερό. Επίσης, πολλαπλασιάζονται συνεχώς, με αποτέλεσμα το πρόβλημα να μεγαλώνει και το κεφάλαιο "αδέσποτα ζώα" να αποτελεί ένα τεράστιο πρόβλημα.

Δεν είναι λύση να αφήνουμε αυτές τις αθώες ψυχές αβοήθητες στους δρόμους. Ήρθε η ώρα να δράσουμε! Τέλος τα λόγια! Σειρά έχουν οι πράξεις.

Οι Δήμοι μπορούν να δράσουν υπεύθυνα και αποτελεσματικά περισυλλέγοντας τα αδέσποτα, φροντίζοντας να παρέχει ιατρική περίθαλψη και στερώνοντας πάρα πολλά αδέσποτα

Κι εμείς μπορούμε να βοηθήσουμε να καταπολεμηθεί αυτό με πολλούς τρόπους. Για παράδειγμα θα μπορούσαμε να τοποθετήσουμε ένα μπολ με φαγητό και νερό στην εξώπορτα του σπιτιού μας για τα ζώα αυτά. Έπειτα όταν θελήσουμε ένα ζώο μπορούμε να απευθυνθούμε σε ένα καταφύγιο ζώων και να υιοθετήσουμε ένα αδέσποτο παρά να αγοράσουμε ή να αναλάβουμε ένα από τα αδέσποτα πηγαίνοντάς το σε έναν κτηνίατρο κι έτσι να του δώσουμε μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή.

Στις δύσκολες μέρες που ζούμε σήμερα ας κάνουμε μια καλή πράξη στο μοναδικό πλάσμα που βάζει τον άνθρωπο- αφεντικό του πάνω απ' όλα! Ακόμα και η πιο μικρή προσφορά για αυτά είναι σπουδαία κίνηση.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

Εμείς το δοκιμάσαμε! Εσείς;

Από τις μαθήτριες Κατερίνα Αλεξανδράκη, Μαριάνθη Αναγνωστοπούλου

και Ελένη Γιαννοπούλου

Φωτογραφίες την μαθήτρια Μαριάνθης Αναγνωστοπούλου, η οποία τοποθέτησε φαγητό και νερό έξω από το σπίτι της για τα αδέσποτα ζώα.

Η μικρή Μάρτζι βρέθηκε να περιπλανιέται στους δρόμους και υιοθετήθηκε από την εκπαιδευτικό του σχολείου μας, Νικητοπούλου Ζαχαρούλα.